

5/11/2008

Με την **Σ.τ.Ε. 1545/2008 (Ολομ.)** κρίθηκε ότι η διάταξη του άρθρου 23 του ν. 2434/1996, η οποία, επί των εισφορών που οφείλονται για τα οικοδομικά έργα, περιορίζει τη δυνατότητα ανταποδείξεως εκ μέρους του εργοδότη μόνον σε όλως εξαιρετικές και περιοριστικώς αναφερόμενες περιπτώσεις είναι αντίθετη προς τις συνταγματικές διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 και 22 παρ. 5.

Ειδικότερα: Οι ασφαλιστικές εισφορές που επιβάλλονται χάριν της κοινωνικής ασφάλισης των εργαζομένων σ' αυτούς και στους εργοδότες που τους απασχολούν δεν συνιστούν φόρο ή άλλο οικονομικό βάρος, κατά την έννοια του άρθρου 78 του Συντάγματος, και κατά συνέπεια, η αναδρομική επιβολή τους δεν προσκρούει στον περί απαγορεύσεως της αναδρομικής επιβολής φόρου κανόνα του άρθρου 78 παρ. 2 του Συντάγματος. Επομένως, η δια του τελευταίου εδαφίου της διατάξεως του άρθρου 23 του Ν. 2434/96 αναδρομική ρύθμιση του τρόπου υπολογισμού των οφειλομένων ασφαλιστικών εισφορών από τους εργοδότες για τα υπέρ αυτών εκτελούμενα οικοδομικά έργα ή εργασίες δεν προσκρούει ούτε στην προαναφερθείσα συνταγματική διάταξη του άρθρου 78 παρ. 2, ούτε στην αρχή της ισότητας ενώπιον των δημοσίων βαρών, ούτε, εξάλλου, συνιστά η ρύθμιση αυτή, ανεπίτρεπτη αναδρομική κύρωση της προαναφερθείσης και εν μέρει ακυρωθείσης με απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας υπ' αριθμ. Φ. 21/2930/24-11-1992 αποφάσεως του Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, εφόσον δια του Ν. 2434/96 εισάγεται ουσιαστικώς νέα ρύθμιση, η οποία αποσυνδέεται από την αρχή την οποία υιοθετούσε η εξουσιοδοτική διάταξη του άρθρου 21 παρ. 6 του Ν. 1902/90, βάσει της οποίας εκδόθηκε η εν μέρει ακυρωθείσα υπουργική απόφαση, της αντιστοιχίας των οφειλομένων ασφαλιστικών εισφορών προς εργασία συγκεκριμένου ασφαλισμένου, ενώ δεν καταλαμβάνει και τις εκκρεμείς ενώπιον των δικαστηρίων υποθέσεις που αφορούν στην εφαρμογή της υπουργικής αποφάσεως. Κατά το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος είναι επιτρεπτή η θέσπιση συστήματος προσδιορισμού βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, ανταποκρινομένων στα δεδομένα της κοινής πείρας, των εισφορών που οφείλονται από συγκεκριμένο εργοδότη για συγκεκριμένο εργαζόμενο, τούτο, όμως, -εν όψει και του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος- υπό την προϋπόθεση ότι θα πρέπει να παρέχεται και στον εργοδότη η δυνατότητα να ανταποδείξει ότι απασχόλησε πράγματι συγκεκριμένο πρόσωπο, στο οποίο αντιστοιχούν οι υπ' αυτού οφειλόμενες εισφορές, ως εκ του χρόνου και του είδους της απασχολήσεως και της αμοιβής αυτού. Τούτο δε προϋποθέτει, περαιτέρω, ότι ο εργοδότης θα τηρεί επακριβώς τα στοιχεία που η σχετική ασφαλιστική νομοθεσία τον υποχρεώνει να τηρεί, ούτως ώστε να εκπληρώνεται η τήρηση της αρχής που προαναφέρθηκε, δηλαδή η αντιστοιχία της οφειλόμενης εισφοράς προς την

απασχόληση συγκεκριμένου εργαζομένου. Ειδικότερα, και επί των εισφορών που οφείλονται για τα οικοδομικά έργα, πρέπει να παρέχεται η δυνατότητα στον υπόχρεω εργοδότη να ισχυρίζεται και να αποδεικνύει ενώπιον των αρμοδίων οργάνων του Ι.Κ.Α. και των δικαστηρίων, επί τη βάση των στοιχείων, στην επακριβή τήρηση των οποίων υποχρεούται με την υπ' αριθμ. Β1/21/2138/1979 απόφαση του Υπουργού Κοινωνικών Υπηρεσιών, ότι απασχόλησε συγκεκριμένους εργαζομένους στα έργα αυτά για συγκεκριμένες ημέρες εργασίας, των οποίων ο αριθμός μπορεί και να υπολείπεται από αυτόν που προκύπτει από την εφαρμογή για το συγκεκριμένο οικοδομικό έργο του συστήματος υπολογισμού των κατ' ελάχιστον καταβλητέων ασφαλιστικών εισφορών που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 23 του Ν. 2434/1996. Κατά συνέπεια, η διάταξη του άρθρου 23 του ν. 2434/1996, η οποία προβλέπει τη δυνατότητα ανταποδείξεως εκ μέρους του εργοδότη μόνον σε όλως εξαιρετικές και περιοριστικώς αναφερόμενες περιπτώσεις, όχι δε σε κάθε περίπτωση, είναι αντίθετη προς τις συνταγματικές διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 και 22 παρ. 5 (μειοψ.).

www.sale.gr